

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 13 sierpnia 2015 roku, Sąd Rejonowy w Zgierzu, w sprawie II K 430/13, skazał oskarżoną A. S. (1) za szereg czynów z art. 286§1 kk i innych na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres 5 lat próby. Jednocześnie na podstawie art. 46§1 kk w zw z art. 4§1 kk, zasądził na rzecz kilku podmiotów wskazanych w wyroku środek karny w postaci obowiązku częściowego naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem. Mimo złożenia wniosku przez oskarżyciela posiłkowego A. S. (2), na jego rzecz nie został orzeczony środek karny w postaci naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł oskarżyciel posiłkowy A. S. (2), podnosząc, że wyrok jest dla niego krzywdzący i niesprawiedliwy, ponieważ sąd nie zasądził na jego rzecz obowiązku naprawienia szkody. Skarżący wnosili o jego zmianę i zasądzenie na jego rzecz obowiązku naprawienia szkody w kwocie 40.000 zł.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Złożona apelacja nie jest zasadna, a podnoszone w niej zarzuty nie mogą skutkować zmianą lub uchynieniem zaskarżonego wyroku.

Oczywiście nikt nie neguje, że sytuacja oskarżyciela posiłkowego, w zakresie perspektyw odzyskania od oskarżonej wyłudzonych pieniędzy, jest bardzo trudna. Nie może to jednak skutkować naruszeniem przez organy Wymiaru Sprawiedliwości obowiązującego prawa. Taki był by bowiem skutek zasądzenia w trybie art. 46§1 kk, na rzecz oskarżyciela posiłkowego obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w sytuacji, gdy to samo roszczenie było egzekwowane na podstawie innego tytułu wykonawczego.

Sąd Rejonowy problem ten dostrzegł i obszernie przeanalizował na str 3 i 4 pisemnego uzasadnienia wyroku, a rozumowanie tam zawarte zasługuje na pełną aprobatę bez konieczności jego powielania. Ustawodawca zdecydował o zamieszczeniu w przepisach tzw. klauzuli antykumulacyjnej, aby nie mnożyć istniejących w obrocie prawnym tytułów wykonawczych. Nie jest rolą Sądu Odwoławczego ocena racjonalności takiego działania i tego, czy zawsze prowadzi ono do społecznie sprawiedliwych rozstrzygnięć. Fakt pozostaje faktem, że wobec istnienia przepisów zamieszczonych w art. 415 kpk, nie było dopuszczalne zasądzenie od oskarżonej, na rzecz oskarżyciela posiłkowego obowiązku naprawienia szkody w trybie art. 46§1 kk.

Skarżący w swojej apelacji nie przedstawił żadnych prawnych ani faktycznych argumentów, mogących podważyć słuszność rozumowania i decyzji Sądu Rejonowego.

W tej sytuacji, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 437§1 kpk, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok. Jednocześnie przyznał stosowne wynagrodzenie obrońcy z urzędu.

Mając na uwadze względy słuszności, Sąd Okręgowy zwolnił oskarżyciela posiłkowego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, które powinien był ponieść, zgodnie z treścią art. 436 kpk. Doszedł bowiem do wniosku, że jego pokrzywdzenie w analizowanej sprawie jest duże, a złożenie apelacji wynikało z niezrozumienia obowiązujących reguł prawnych – do czego jako osoba bez wykształcenia prawniczego, ma prawo.